Teekäibia ning Ingel.

Kui üks Teekäibia, kes Jummalat kartis, omma teekonde peäle käis, siis tulli üks Ingel innimeste nääga temmale seltsimehheks. Nemmad hakkasid neist Jummala immelikkudest asjadest könnelda. Oh! ütles se teekäibia: hea meelega tahhaksin ma ommeti jummala nou nähhha! Se Ingel kostis: ei saa seddä kül mitte, agga middagid pead sa ommeteggi sest nähhha saama se samma tee peäle. Kui nüüd pääw olli loja läinud, siis nemmad läksid ühhe koddanikko jure öseks, kellel es olli kül palio warrandust, agga kes üks öige ning ustaw inimenne olli. Said nemmad sisse läinud, siis perremees tösstis ette, mis Jummal olli annud, ja nemmad söid ning läksid pärrast seddä magganma. Kest ösel ärratas se Ingel omma selrsimeest ülles ja suhhatas seddä roowi alla ning wõttis tulle tukku niisga ta sütas ello maia pöllema. Se Teekäibia kohkus ärra ja ütles: Sa olled jo hull! mis sa teed? Oras se, se hea eest, mis ta meitele on teinud? Ingel kostis: olle wait, kül sa pead jummala nou nähhha saama — Kui nüüd se hone pölles, ärratas se Ingel seddä perremeest ülles ja Ingel ning teekäibia läksid ärra. Kahhe aasta pärrast käisid need kaks seddasamma teed, ja Ingel ütles teekäibia wasto: lähme senna sisse, meite endise perremehhe jure. Teekäibia ütles: Kuida julgeme meie kül senne sisse minna, et meie nisuggust pahhandust olleme temmale teinud? Ingel kostis: Tulle agga minnoga ja tee, mis minna ütlen. Said nemmad senna tulnud, ei tahha siis ennam Teekäibia seddä kohta tunda, sest se maiaisfand olli ennesele sinnre hone ülles ehhitand ja jummala õnnistus olli keikis pelis nähhha. Maiaisfand tulli neile wasto, ja wettis neid ausaste

wasto.